

ရည်ရွယ်ချက်

ရာရံဦးသာ

အခန်း - ၁

အေးစိမ့်စိမ့်လေများကြောင့် နွေလယ်တပို့တွဲလတွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထနေလေသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ တံခါးရွက်များက ပွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်နှင့်။ မြစ်ကိုကျောပေး ဆောက်ထားသည်မို့ လေတိုက်နှုန်း ပြင်းတာပဲရယ်ဟု တွေးမိသည်။

နေဝင်စအချိန်မို့ နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို ငေးမောကြည့်မိစဉ် ...

"အား"

ဂျိုင်း ဂျိုင်း ဂျိုင်း ... အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် ဖြစ်နေသော တံခါးများက အဆက်မပြတ်။ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်တာကြောင့် ခြေခေါက်ပြီး လဲကျလျက် ကြောင်ကြောင်လေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

"မိုး ဟင် အောက်မှာ ဘာလို့ထိုင်နေရတာလဲ"

အခုမှ ပြန်ရောက်လာသော လင်ယောက်ျား အသစ်စက်စက်ကလေးကို ပြုံးပြမနှုတ်ဆက်မိပါဘဲ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး တံခါးကိုသာ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိုးရိမ်စိတ်လေးကြောင့် အနည်းငယ် ပျက်နေသော မိုးစက်ရဲ့မျက်နှာကို သူစိုက်မတ်စွာ ကြည့်မိရင်းက ...

"လေတိုက်နေလို့ပါမိုးရဲ့ ကြောက်နေတာလား ကိုပိတ်လိုက်မယ် ထ"

ပါလာတဲ့ ပါဆယ်ထုပ်ကို ခုတင်ဘေးချပြီး မိုးအနား ရောက်လာကာ ပါး

ကိုမနာအောင် လိမ်ဆွဲရင်း မိုးကိုထူပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။

မိုးအခုမှ သက်ပြင်းဖွဖွ ချမိရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်လိုက်သည်။ မှန်ထဲက နေ သူကိုယ့်ဆီ လျှောက်လာတာကိုမြင်တော့ ပြုံးလိုက်ပြီး ရှေ့ကဘီးကို ကြည့်မယူဘဲ သူ့အားကြည့်နေတာကြောင့် ဘီးက အောက်ကျသွားတော့သည်။ ဘီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး မှန်ကိုပြန်ကြည့်တော့ သူမရှိတော့။

"ဟင် "

မိုးစက်အေး တုန်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ကြည့်လိုက်တော့ ညီမျှမှာ ဝရန်တာတံခါးကိုပါ ထပ်ပိတ်နေတာတွေ့ရသည်။

"ဦးညီ ... "

သူမအသံက တုန်ယင်ကာ တိုးလျနေတာကြောင့် ညီမျှ မကြားရပေ။ သူမလည်း ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ခေါင်းဖီးရင်း တွေးနေမိသည်။

တီ တီ တီ ...

"အေးပြော သူငယ်ချင်း ... ဟမ် ငါမလာတော့ဘူး မိုးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ... ဟုတ်ပါပြီကွာ ဒါဆိုခဏစောင့် နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်"

ညီမျှ ဖုန်းပြောနေတာကို မိုးစက် နားထောင်နေရင်း သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

"ဦးညီ မသွားပါနဲ့လားဟင် မိုးစက်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်လို့ပါ"

လက်ထဲကဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူမခေါင်းကို ညင်သာစွာကိုင်ရင် နဖူးလေးကို ဖွဖွလေးနမ်းပါသည်။ ထိုအ

နမ်းကြောင့် မိုးစက်ကိုယ်လေး နွေးထွေးသွားပြီး ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲဖြစ်ရသည်။ ဒါ ဦးညီထံမှရသော ဒုတိယမြောက်အနမ်းပင်။

"ကိုယ်လည်း မသွားချင်ပါဘူး မိုးရယ် အဲဒီအကောင်က ဇွတ်မိုးရဲ့ ကိုယ်စောစောပြန်ခဲ့ပါမယ် ခွင့်ပြုမယ်မို့လားဟင်"

မိုးစက်တားလည်း သူသွားမှာ သိနေသည်မို့ မတားတော့ဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ကားသော့ယူကာ ပြန်ထွက်သွားသော သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို။

မိုးစက်နှင့် ဦးညီက မိဘပေးစားလို့ ယူလိုက်ရပေမဲ့ ဦးညီကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မငြင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူကလည်း မိုးကို ချစ်မိသတဲ့။ ဦးညီနဲ့က အသက်ခြောက်နှစ်တောင် ကွာတာမို့ စတွေ့ကတည်းက မိုးစက်သူ့ကို ဦးတပ်ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဦးညီလို့သာ ခေါ်နေခဲ့ပါသည်။

လက်မထပ်ခင် မိုးစက်နဲ့သူ ခုနစ်ခါလောက်သာ ဆုံခဲ့သည်။ သုံးခါသာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့ပြီး ဒုတိယမြောက်တွေ့ဆုံမှုမှာ သူ့ဘက်က ချစ်တဲ့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောရင်း မိုးစက်ရဲ့ လက်ဖမိုးလေးကို တယုတယ နမ်းခဲ့တုန်းက မိုးစက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးဟာ အေးစက်သွားလျက်။ ရင်ခုန်ဖို့တောင် မေ့နေခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ တွေးမိရင်း တသိမ့်သိမ့် ခံစားခဲ့ရတာ။

အရင်ကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိရင်း မိုးစက်ပြီးမိသည်။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူ့အလာကို စောင့်နေရတာ မျက်လုံးများပင် မှေးစင်းလာလေသည်။ ထိုခဏ လေတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တိုက်လိုက်တာကို သိပေမဲ့ မိုးစက် ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့်အနေအထားနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဒါဘယ်နေရာလဲဆိုတာ မိုးစက်မသိ။ မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ဘယ်ကလာမှန်း မသိသော အလင်းရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ...။ သို့ပေမဲ့ အခန်းက ရှုပ်ပွလျက် ပင့်ကူအိမ်တွေကလည်း တစ်ခန်းလုံးအပြည့်။ မီးကျွမ်းနေသော သစ်သားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တဂျီဂျီနှင့် အော်မြည် ပြေးလွှားနေသော ကြွက်များကြောင့် လန့်၍ခုန်ပေါက်မိကာ အနားက ခုံကိုအမြန် လှမ်းထောက်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အခြားဘယ်သူမှ တော့ ရှိမနေခဲ့ပါ။ ထိုစဉ် ...

"ဟေး ... "

"အမယ်လေး"

နားနားကိုကပ်ပြီး သက်ပြင်းချသံလိုလို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်တာကြောင့် နားဖျားလေး အေးသွားပြီး တုန်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခြေထောက်ပင်ခွင်ကျ သွားလေသည်။

"ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲ"

သူမ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ကာ မေးနေပေမဲ့ ဘာအသံမှ ထပ်မကြားရတော့။ ကျွီ ကျွီ ဟူသော တံခါးအပိတ်အဖွင့်သံကြောင့် မိုးစက်အနောက်ကို လှည့်အကြည့် မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုက သူမဆီ ပြေးဝင်လာတာမို့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကာလိုက်ရင်း ...

"မလာနဲ့ မလာနဲ့ မလာပါနဲ့"

သူမအော်ပြောနေသံကို အောက်ထပ်ကပင် ညီမျှကြားလိုက်ရသည်။ အခုမှရောက်လို့ မီးဖိုခန်းထဲ ရေဝင်သောက်နေရင်းမှ ရေခွက်ကိုချကာ အိမ်ပေါ်

သို့ အပြေးတက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မိုးတစ်ယောက် လက်ကားရားနဲ့ တစ်ခုခုကို တွန်း ထုတ်နေသလို လုပ်နေကာ ပါးစပ်ကလည်း မလာနဲ့ဆိုတာကို အဆက်မပြတ် ပြောနေလေသည်။

"မိုး မိုး မိုး ဟာ အေးစက်နေတာပါပဲလား တံခါးက ဘာလို့ ပွင့်သွားရတာ လဲ မိုး သတိထားဦးလေ မိုး"

"ဟင် "

သူ့အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ကာ နှိုးနေတော့မှ မိုးစက်မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ ပွင့်လာတော့လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် နောက်တော့မှ သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့် ကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားတော့သည်။

"ဟင်း ဟင်း ဦးညီ မိုးစက်ကြောက်တယ် မိုးစက်ကို တစ်ယောက်တည်း မ ထားခဲ့ပါနဲ့နော် ဟင်း ဟင်း"

အသက်ရှူသံများ ပြင်းနေပြီး မောနေကာ သူ့အား မလွတ်တမ်း ဖက်ထား တော့ မိုးစက်ရဲ့ကျောပြင်ကို အသာအယာ ပွတ်ပေးရင်း ပြန်လည် ဖက် တွယ်ထားမိပါသည်။

"ဦးညီ ဒီအိမ်မှာ သရဲရှိလားဟင် "

"ဘာရယ် ..."

"မိုးစက် အိပ်ပျော်သွားတုန်းက မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းထဲကို ရောက် သွားတယ် အဲဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတယ် ဦးညီ"

မိုးစက်စကားကြောင့် ညီမျှမျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီးမှ ...

"ဘယ်ကသာမိုးရယ် မရှိပါဘူး မိုးကအခုမှ အိပ်ရာပြောင်းအိပ်တာ ဆို တော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမို့လား ပြီးတော့ မင်္ဂလာဦးညကြီးလည်း ဖြစ်ဆို

တော့ ..."

"ဦးညီနော် ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး မိုးစက် တကယ်ပြောနေတာ ကိုင်ကြည့်ပါလား မိုးစက်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာပဲ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို အခုပထမဆုံး ခံစားရတာပဲ"

"ဟိုမှာကြည့်စမ်းမိုး ပြတင်းပေါက်တံခါးက ပွင့်နေတာလေ မိုးကစောင့်မခြံဘဲ အိပ်တော့ အေးပြီပေါ့ ကဲပါ ပြန်လှဲနေလိုက် ကိုယ်ရေသွားခပ်ပေးမယ် ဒါမှ မိုးအကြောက်ပြေသွားမှာ ခဏနော်"

သူ့အထ မိုးစက်က ပြန်ဆွဲချသည်။ "မသွားပါနဲ့"တဲ့။

အိမ်က လူတွေလည်း မင်္ဂလာပွဲကြောင့် ပင်ပန်းပြီး အိပ်ကုန်ကြပြီး သတို့သားသတို့သမီးဖြစ်တဲ့ သူတို့မှာသာ ...။

ငြိမ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက် တံခါးရွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးညီတံခါးဂျက်ကို ပိတ်ခဲ့တာ သေချာတွေ့လိုက်ပါလျက် တံခါးက ဘာလို့ ပွင့်နေရတာပါလိမ့်။ သူမတွေးနေတုန်း ဦးညီ လှမ်းဖက်လိုက်တာမို့ သူမကိုယ်လေး သူ့ဘက် ယိုင်သွားလေသည်။ သူမခါးလေးကို ကလိထိုးလိုက်တာကြောင့် စောင်ထဲတွင် နှစ်ဦးသား ရယ်မောနေကြလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တ မေ့သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန် လေမတိုက်ပါဘဲ ဂျိုင်းခနဲ ပစ်ပိတ်လိုက်တဲ့ တံခါးသံကိုတော့ နှစ်ဦးစလုံး မကြားမိလိုက်တော့ပေ။

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နာရီပြန်နှစ်ချက်ပင် ထိုးနေလေပြီ။ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေတာကြောင့် နာရီလက်တံရွေ့သံ 'ဂျိ ဂျိ' ဟူသော အသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ သူမအိပ်မပျော်တာကြောင့် ကိုယ်ပေါ်က စောင်ကိုခွာပြီး

သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားမိသည်။ ဦးညီ နိုးသွားမှာစိုးသဖြင့် အခန်းမီးမထွန်းဘဲ ညမီးအိမ်ကိုသာ ထွန်းထားတာ ကြောင့် အခန်းတွင်း မီးရောင်က ခပ်ပျပျသာ။ လရဲ့ အလင်းရောင်အောက် မှာ မြစ်ပြင်က ငြိမ်သက်အိပ်မောကျလျက် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ် နေလေတော့သည်။ တံခါးဂျက်ကို ချလိုက်တင်လိုက် လုပ်ကြည့် လိုက်တော့ ဂျက်နဲ့အပေါက်က အနည်းငယ် လွဲနေသည်။

"ဒါကြောင့်ကိုး"

သူမအခုမှပဲ စိုးရိမ်စိတ်လေး အနည်းငယ် ပျောက်သွားတော့သည်။ မဟုတ်လျှင် ကြောက်နေတာနဲ့ ဒီညအိပ်ပျော်မည်မဟုတ်။ ဂျက်ကို သေချာ ပိတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။

"ဟင် ဪ ဦးညီညနေက ပါလာတဲ့အထုပ်ပဲ"

ခုတင်ဘေးမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ လက်ဖွဲ့ပါဆယ်ထုပ်ကို ယူကြည့်ပြီး ပြန်ချမ လို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ ...

"အားလုံးကို အထုပ်တွေထဲ ထည့်လိုက်တာပါ ဖွင့်တောင် မဖွင့်ရသေးတာ ကို ဘယ်သူထပ်ပေးလိုက်တာပါလိမ့်"

သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေတာကြောင့် ဦးညီကို နှိုးမိသည်။

"ဦးညီထပါဦး ဦးညီဆို ..."

"ဟင် ဘာလဲမိုးရာ မအိပ်သေးဘူးလား"

"ဒီမှာကြည့်စမ်း ဒီလက်ဖွဲ့ထုပ်ကို ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲ ဦးညီ ..."

သူမပြောနေတာကို နားမထောင်ဘဲ ပြန်အိပ်သွားတာကြောင့် ဒေါသသံမ ပါ အော်ပြောလိုက်မှ အတင်း ကုန်းထတော့သည်။ မျက်လုံးကတော့ မှိတ် လျက်သားနှင့် ...

"ဘာမေးတာလဲ ကိုယ့်ကိုပြော"

"ဒီအထုပ်ကို ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲလို့ ..."

"ဟင် ဘယ်အထုပ်လဲ ဪ ခြော် ဒီဟာလား ဘယ်သူမှပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကားထဲမှာကျန်ခဲ့တာတွေလို့ ယူလာလိုက်တာ သိပြီလား ကိုယ်ပြန်အိပ်လို့ရပြီလား"

"အိပ် အိပ် တော်တော် အိပ်ပုတ်ကြီးတယ် ဟွန်း"

သူပြန်အိပ်သွားသည့်တိုင် မိုးစက် အတွေးမရပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မေ့ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်။ ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်က ကားထဲ ထည့်ထားလိုက်တာလား။ အပေါ်မှာ နာမည်လည်း ရေးမထားပါ။ သူမဖွင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လက်တွေကတော့ ဘာမှန်းမသိပါဘဲ တုန်ယင်လျက် ...။

သူမမျက်လုံးတွေ အစွမ်းကုန် ပြူးကျယ်ကုန်လျက် အော်ဖို့ပင် အသံမထွက်တော့နိုင်ဘဲ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေလေသည်။

လက်ပြတ်ကြီးတစ်ဖက် ပုပ်ပွနေပြီး လောက်ကောင်များလည်း တဖွားဖွားတက်နေသည်။ သူမကြောင်တောင် ကြည့်နေစဉ် ထိုလက်ပြတ်ကြီးက လှုပ်ရွလာပြီး သူမမျက်နှာကို လှမ်းကိုင်လိုက်လျှင် လန့်ဖျပ်ပြီး လက်ထဲကဘူးကို လွှင့်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

"အား ... အမေရ ဟီး ဟီး ဟီး"

သူမအော်လည်းအော် ဟီးတိုက်ပြီးလည်း ငိုချလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ညီမျှ လန့်နိုးလာပြီး သူမဆီ ရောက်လာတော့သည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေပြီး မျက်နှာကို အုပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို သူမနည်းဆွဲခွာနေရသည်။

"မိုး စိတ်ထိန်းဦးလေ ကိုပါမိုးရဲ့ ကြည့်ပါဦး မိုး ..."

အုပ်ထားသော လက်များကို မခွာပါဘဲ ငိုနေရင်းမှ ...

"လက်ပြတ်ကြီး ပုပ်ပွနေတဲ့လက်ကြီး မိုးစက်ကြောက်လို့ သေရပါတော့
မယ် မခြောက်ကြပါနဲ့ ဟီးဟီး"

လက်ပြတ်ကြီးဆိုလို့ အနားမှာ လိုက်ရှာမိကာ ဘာမှလည်းမတွေ့ရပါ။
သူမလွှင့်ပစ်ထားသောဘူးကို ယူကြည့်တော့လည်း အထဲမှာ ဘာမှမရှိ။
ခုတင်ထောင့်မှာတော့ လက်အိတ်နှစ်ဖက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ဒါကို
မြင်ပြီး လန့်သွားမှန်း သိလိုက်တာကြောင့် ပြုံးလိုက်မိကာ ...

"အဟင်း ကြောက်တတ်ရန်ကော မိုးရယ် ကြည့်ပါဦးဒီမှာ လက်အိတ်ပါ
ကြည့်ကြည့်"

သူမအတင်း လက်ကိုဆွဲဖယ်ပြီး ပြနေတာကြောင့် သူမမဝံ့မရဲနဲ့ ကြည့်
လိုက်တော့ စင်စစ်လက်အိတ်တွေပါ။ ဒါဆိုဘာလို့များ ပုပ်ပွနေတဲ့
လက်ပြတ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရပါလိမ့် ...။

ခုနစ်နာရီထိုးပြီးလို့ နေရောင်က အခန်းတွင်း ကျရောက်နေသည့်တိုင် မိုး
စက် မနိုးသေးပါ။ အရုဏ်တက်ခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတာကြောင့် ညီမျှ
လည်း သူမကို မနိုးဘဲ ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

"အစ်မလေး အစ်မလေး"

အပြင်က ခေါ်သံကြောင့် မိုးစက် နိုးသွားသည်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့
အကူကောင်မလေး တူးတူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"အောက်မှာ ဘဘကြီးတို့ မနက်စာစားဖို့ စောင့်နေကြတယ် ကျွန်မကို
လာနှိုးခိုင်းလို့"

"ဟုတ်ပြီ ခဏနေ ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောပေးပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်မလေး"

တူးတူး ပြန်ဆင်းသွားတာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲ ထိုင်းမှိုင်းနေတာကြောင့် ရေအမြန်ချိုးလိုက်ပြီး အောက်ကို ဆင်းသွားလိုက်သည်။ အခန်းပြင်ရောက်ပြီးမှ အထဲကို ခေါင်းပြုကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမပိတ်ထားသည့်အတိုင်း ရှိနေဆဲမို့ စိတ်ထဲ ဘာမှထပ်မတွေးတော့ဘဲ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားလိုက်ပါသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ အိမ်ရှိလူအားလုံး သူမကိုလှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြကြသည်။ ညီမျှကိုယ်တိုင် သူမကို ခုံမှာထိုင်စေသည်။

ထမင်းအုပ်တွင် ထည့်ထားသော ထမင်းဖြူများက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေပြီး ပဲဆီနှင့် နှယ်ထားသောကြောင့် ပဲဆီနံ့မွှေးမွှေးလေး ရနေသည်။ အစောကမှ ချထားဟန်တူသည့် ပဲပြုတ်ပူပူလေးများရဲ့ ရနံ့မွှေးမွှေးကလည်း သူမနှာသီးဖျားထိပ်မှ မိုက်ထဲအထိ ရောက်သွားပြီး "ဝွီ"ခနဲဖြစ်သွားမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုက်ဆာနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

"သမီး ပဲထမင်းကြိုက်ရဲ့လား မကြိုက်ရင် ..."

"ကြိုက်ပါတယ်ဖေဖေ"

ကော်ဖီခွက်ထဲ ကော်ဖီလိုက်ထည့်ပေးနေသော တူးတူးက သူမအနားရောက်လာသည်နှင့် ...

"မတူးက ထမင်းချက် ဟင်းချက် သိပ်တော်မဲ့ပုံပဲ အခုပထမဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်တာနဲ့တင် စားချင်စိတ်ဖြစ်တယ်"

သူမချီးကျူးနေသည့်တိုင် တူးတူးက တစ်ချက်မှသာပြုံးပြီး ထွက်သွားလေ

သည်။ သူမနားမလည်သလို ဦးညီကို ကြည့်မိတော့ ခေါင်းသိပ်မကောင်းဘူး ဟု ပြောသည်။

ရူးနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အိမ်မှုကိစ္စတော့ နိုင်နင်းလှသည်ဟု တွေးမိသည်။ သူစိတ်ပါလျှင်တော့ တောင်စဉ်ရေမရ တရစပ်ပြောတတ်ပြီး မလိုရင်တော့ အသံတိတ် နေတတ်သည်ဟု ဦးညီသူမကို စားရင်း ပြောပြနေလေသည်။

"သမီးပုံကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းသလိုပဲ စားလို့ အဆင်မပြေဘူးလား သမီး"

ဦးညီမေမေ ဒေါ်လဲ့လဲ့တင်က စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်လေးနှင့် မေးလိုက်တော့ သူမခေါင်းခါပြရင်း ...

"စားလို့က အဆင်ပြေပါတယ် မိုးစက်ညက ..."

"ညက သူကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်လို့ပါမေမေ ဟုတ်တယ်နော်မိုး"

သူမစကားကို ဖြတ်ပြောပြီး ခုံပေါ်တင်ထားတဲ့ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးလိုက်တော့ သူမ မညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နဲ့ ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ တစ်ခုခုဆို ဟန်မဆောင်တတ်၊ သိချင်တာရှိလျှင် ချက်ချင်းသိရမှ ကြိုက်တဲ့ အကျင့်တွေကို ဖျောက်မှဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးမိရင်း မပြီးချင်ပြီးချင်နဲ့ ပြီးပြလိုက်ပါသေးသည်။

ညကအကြောင်းကို လူကြီးတွေကိုမေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပေမဲ့ ဘာလို့များ သူမကို မပြောခိုင်းတာပါလိမ့် ...။

"သမီး ဖေဖေပေးထားတဲ့ လက်ပတ်လေး ဝတ်ထားရဲ့လား ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မချွတ်နဲ့နော်သမီး"

"ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ဝတ်ထားပါတယ် မချွတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့"

မင်္ဂလာမဆောင်ခင် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ကတည်းက ဦးခင်ညိုသူမကို ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ ရွှေရောင်ကြိုးလေးမို့ သူမလည်း သဘောတကျ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပေမဲ့ ရေချိုးခါနီး ဖြုတ်ချိုးလိုက်တာ အောက်ကျသွားပြီး ရေပိုက်ထဲ စီးဝင်သွားတာဖြစ်သည်။

ပျောက်မှန်းသိလျှင် ယောက္ခမလောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ဟန်းမိတ် လုပ်တတ်သော သူငယ်ချင်းကို အကူအညီတောင်းကာ ပုံစံတူလုပ် ခိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အတွေးထဲမှာတော့ ...

"ဘာလို့များ လက်ပတ်လေး တစ်ခုကို အရေးတယူလုပ်ပြီး မချွတ်ခိုင်းတာ ပါလိမ့်"
